

и защитавах. Понякога истина, която боли. Никога лесна, но винаги твоя.

Често решавахме заедно задачи по физика. Аз ненавиждах физиката и той беше единственият човек, който можеше да я направи поне малко интересна. Имаше два шкафа с уреди и непрекъснато правеше и купуваше нови. Упорството му "да учим заедно" ме дразнеше и учудваше, защото самият той смяташе, че принудата е една от злините на човечеството. Постепенно разбрах, че амбицията му да ме научи на физика за него е нещо като кръстословиците за повечето хора. Почивка, през която си правеше лека и забавна гимнастика на мозъка. Когато решавахме задачи той все се чудеше, че не знам някоя формула и започваше да я извежда. На мен обаче ми стигаше, че такава формула съществува, казвах "Аха" и продължавах нататък. "Без аха, Сибило", сърдеше се той. "Само с аха и добро настроение нито една решена задача не е наистина решена!" Тогаваше си мислех, че просто ме възпитава. Физиката, която не ме интересуваше, забравих и от "аха"-то и готовите формули се отказвах доста по-късно, сама. Но от часовете, посветени на физиката, ми остана увереността, че няма нищо страшно в труднопоносимите истини; че те могат да ти развалят настроението, но до отчаяние води само лъжата; че много по-добре е да си изясниш всичко, колкото и да ти струва това, вместо да си купуваш смеха с лекота или безразличие. Колкото и да ти струва това... Струва ми се, че всички, отхвърлили лекотата и компромиса, са много уязвими и то не само в "големите неща".

Баща ми понякога причиняваше на околните болка със своята обективност, с искреното си възмущение от неспособността да премислиш и решиш докрай. И естествено, измъчваше се от болката, която причиняваше.

Предполагам, че също толкова често е срещал и хора, скрити зад лекота или безразличие, които лесно се приспособяват и предпочитат да жертвуват чувствата на другите вместо своите.

При това баща ми беше страшно свенлив човек. Смяташе, че е нелепо "да разкриваш душата си" и се чувствуваше неудобно, когато някой започваше да разкрива своята пред него. Поради всичко това той спонтанно си бе изградил стена, прозрачна и много плътна и стоеше винаги зад нея. Стената бе гладка и представителна. Толкова гладка, че хората се плъзгаха и се връщаха назад. Толкова представителна, че минаваше за надменен. Това беше смесица от външно спокойствие, увереност, убийствена учтивост, изящно и остро чувство за хумор, строга логика и вечно готови за микроскопа очи.